

„Kad mokētumėte atleisti“

Su koku atkaklumu Apaštalas šventasis Jonas skelbė „mandatum novum“! – naują įsakymą, „kad jūs vienas kitą mylėtumėte“! – Atsiklaupčiau ant kelių, – nevaidindamas jokios komedijos, nes mano širdis apie tai šaukia, – prašydamas jus dėl Dievo meilės, kad vienas kitą mylėtumėte, vienas kitam padėtumėte, paduotumėte ranką, mokėtumėte atleisti. – Todėl atmeskite išdidumą, būkite atjaučiantys ir gailestingi; padėkite vieni

kitiems malda ir nuoširdžia draugyste. (Kalvė, 454)

sausio 13 d.

Jėzus Kristus, mūsų Viešpats, įsikūnijo, priėmė mūsų prigimtį, kad parodytų žmonijai visų dorybių pavyzdį. Jis mus ragina: mokykitės iš manęs, nes aš esu romus ir nuolankios širdies.

Vėliau, apaštalams aiškindamas, pagal kokį požymį juos atpažins kaip krikščionis, Jis nesako: nes esate nuolankūs. Jis, neprilygstamas tyrumas, nekaltasis Avinėlis, – tobulo, be dėmės Jo šventumo niekas negalėtų sutepti – taip pat nepabrėžia: jie žinos, kad jūs – mano mokiniai, nes esate skaistūs ir dori.

Šiame pasaulyje Jis buvo visiškai neprisirišęs prie žemiškųjų gėrybių.

Būdamas visatos Kūrėjas ir Viešpats, Jis net neturėjo kur galvos priglausti. Bet Jis nesako: jie žinos, kad jūs – maniškiai, nes nesate prisirišę prie turtų. Prieš skelbdamas Evangeliją, Jis praleidžia dykumoje keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, laikydamasis griežčiausio pasninko. Taip pat nesako saviškiams: jie supras, jog tarnaujate Dievui, nes nesate nei apsirijėliai, nei girtuokliai.

Apie tai, kas skiria apaštalus ir tikruosius visų laikų krikščionis nuo kitų žmonių, mes jau girdėjome: Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus. (Dievo bičiuliai, 224)